

ТАЄМНИЦЯ ПРИВАТНОГО ЖИТТЯ ЯК ВИДУ ІНФОРМАЦІЇ З ОБМЕЖЕНИМ ДОСТУПОМ

Гаряєва Г.М., Дуванський О.М.
*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків*

Право на приватне життя означає надану людині та гарантовану державою можливість контролювати інформацію про самого себе, не припускати розголошення відомостей інтимного характеру. Із права на приватне життя випливає недопустимість спостереження за людиною, прослуховування та запису особистих розмов, в тому числі телефонних розмов, за виключенням випадків передбачених законом. Право на приватне життя, це також недоторканність житла. Адже людина має право на усамітнення у найманому нею чи сім'єю помешканні. Недоторканими є особисті папери, малюнки та ін. Право людини на приватне життя – це також її право на конфіденційне спілкування з іншими людьми, зокрема через пошту та телеграф, а держава гарантує таємницю поштової кореспонденції та телеграфних повідомлень. До сфери приватного життя відносять також: шлюб, дітонародження, всиновлення, розлучення, поділ майна, сімейний бюджет, розпорядження власністю та грошовими вкладками, таємниці особисті та сімейні, які повідомляються медичним працівникам, адвокатам, служителям релігійним культів, працівникам правоохоронних органів, нотаріату та ін. Тобто, різні види таємниць (лікарська, адвокатська, переписки, всиновлення тощо), все це є правом громадянина на недоторканність приватного життя.

До інформації про особу відноситься будь-які відомості, що стосується фізичної особи, як біографічні дані, її вподобання, погляди тощо. Це дуже широкий обсяг інформації. Не всі персональні дані є конфіденційною інформацією. У випадках, встановлених законодавством, деякі персональні дані є відкритою інформацією. Водночас конфіденційна інформація включає в себе не тільки персональні дані. Закон України «Про інформацію» ототожнює ці два поняття. Ключовим є розуміння того, яка особа є ідентифікованою, або такою, що може бути ідентифікована. Тобто, якщо певна інформація дає змогу володільцю виділити із групи людей конкретну особу, то її можна вважати персональними даними. Тому, дані, які самі по собі не є персональними даними, за певних обставин (коли вони дають змогу ідентифікувати особу) ними стають. Проте, якщо сукупність певних даних не дає змогу ідентифікувати особу, то їх обробка не захищається Законом «Про захист персональних даних». В українському законодавстві одразу кілька законів регулюють питання надання інформації про фізичних та юридичних осіб. Це і Закон «Про інформацію», що регулює відносини щодо одержання і поширення інформації, і Закон «Про захист персональних даних», що визначає захист і обробку персональних даних, і Закон «Про доступ до публічної інформації», який надає право на отримання інформації, що знаходиться у володінні розпорядників.